

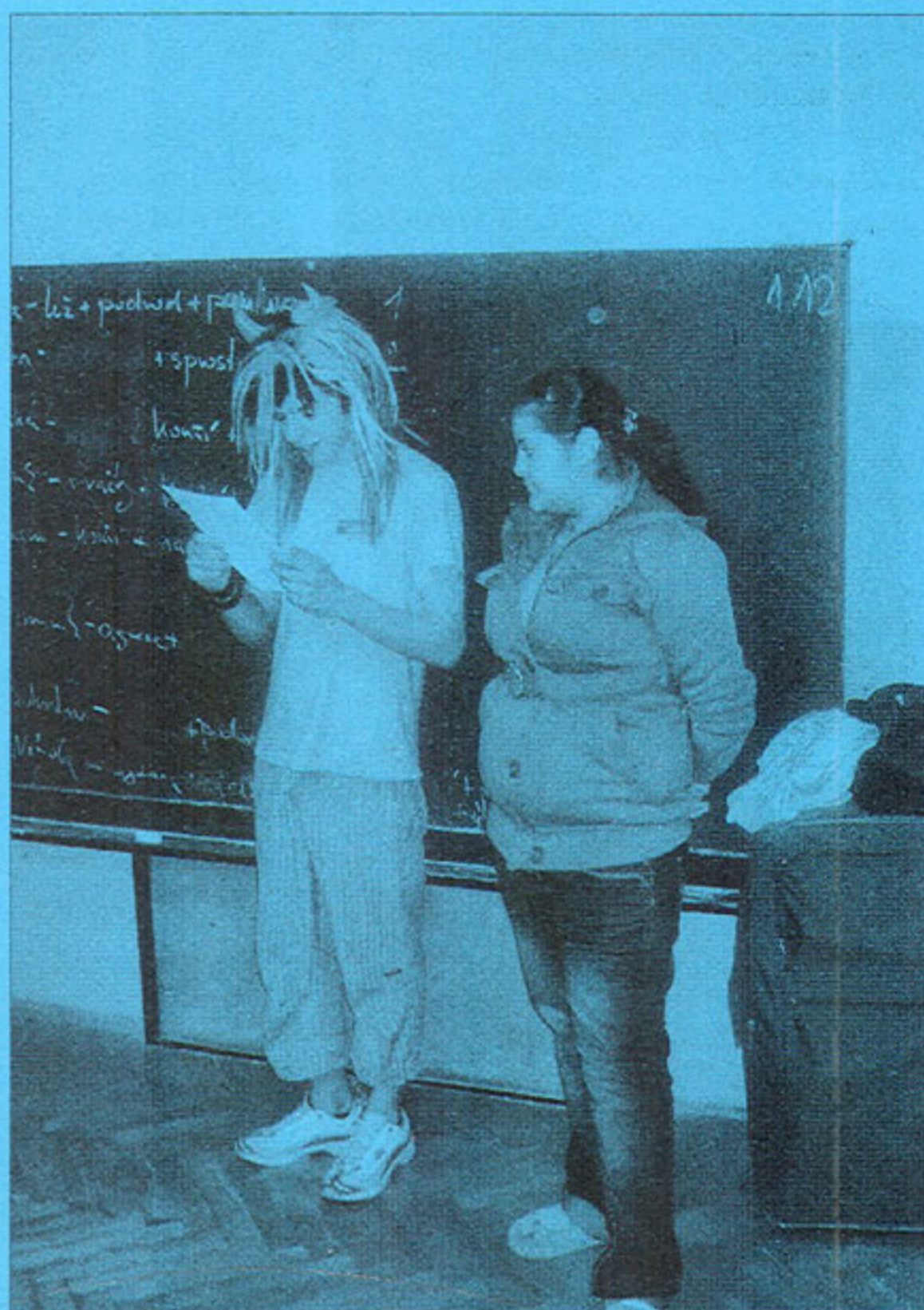
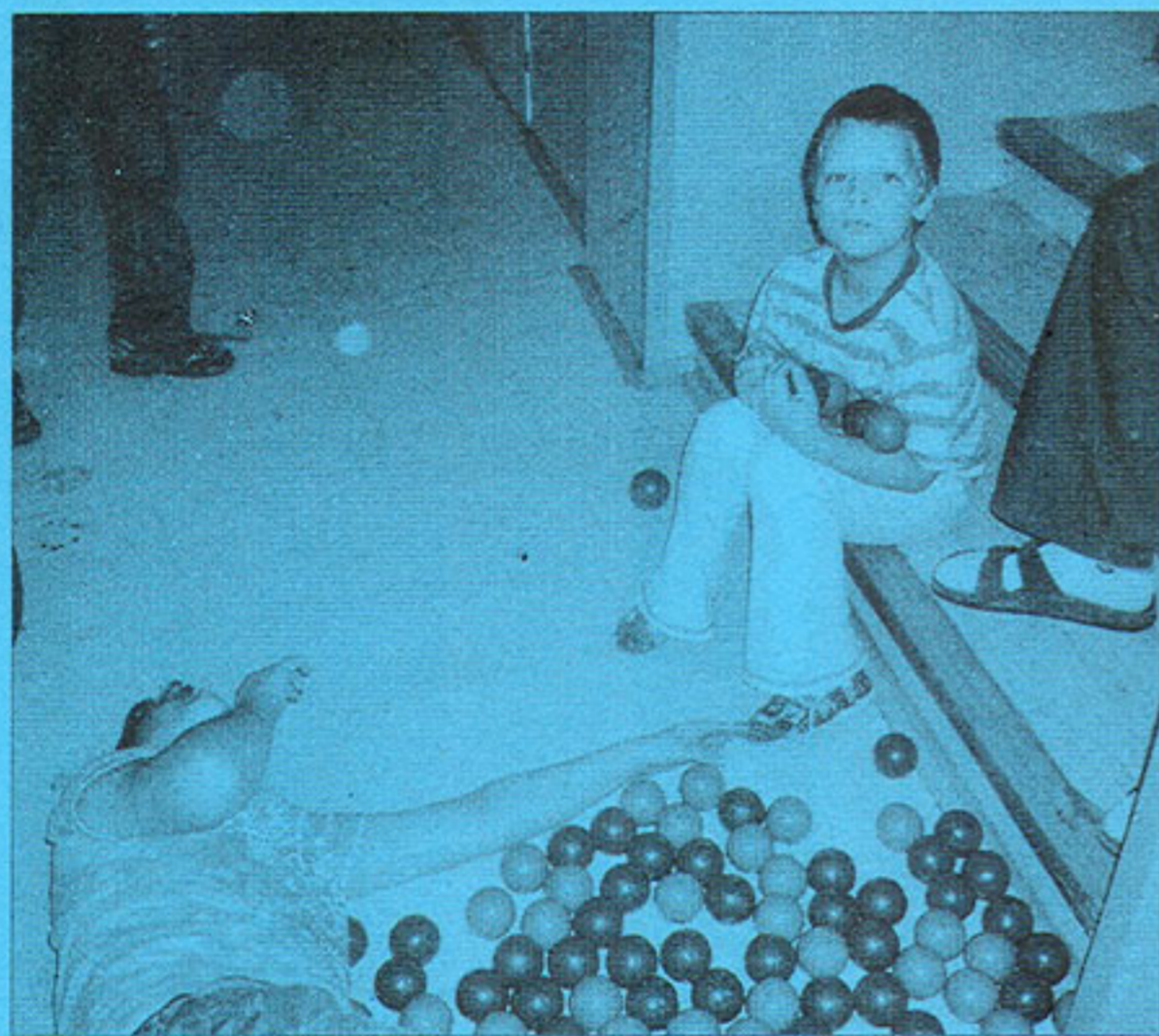
ŠKOLNÍK

ZPRAVODAJ ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHRASTAVĚ

Mikulášsko čertovské nocování

Dne 1.12.2011 proběhlo ve speciálních třídách školní nocování, které jsme nazvali „Mikulášsko čertovské“. Při této akci jsme se zaměřili na soutěže a hry, které mají děti rády. Dále jsme část programu věnovali vánočním tradicím a zvyklostem. Večer měl i velmi oblíbenou část a tou je stezka odvahy. Závěrem programu bylo noční kino s vánočním filmem. Samotní žáci si přinesli množství dobrot včetně cukroví. Dále si přinesli plno čertovských doplňků. Po samotném večerním programu jsme přespali ve školní družině a následný den po snídani zase do školy.

K. Řehák

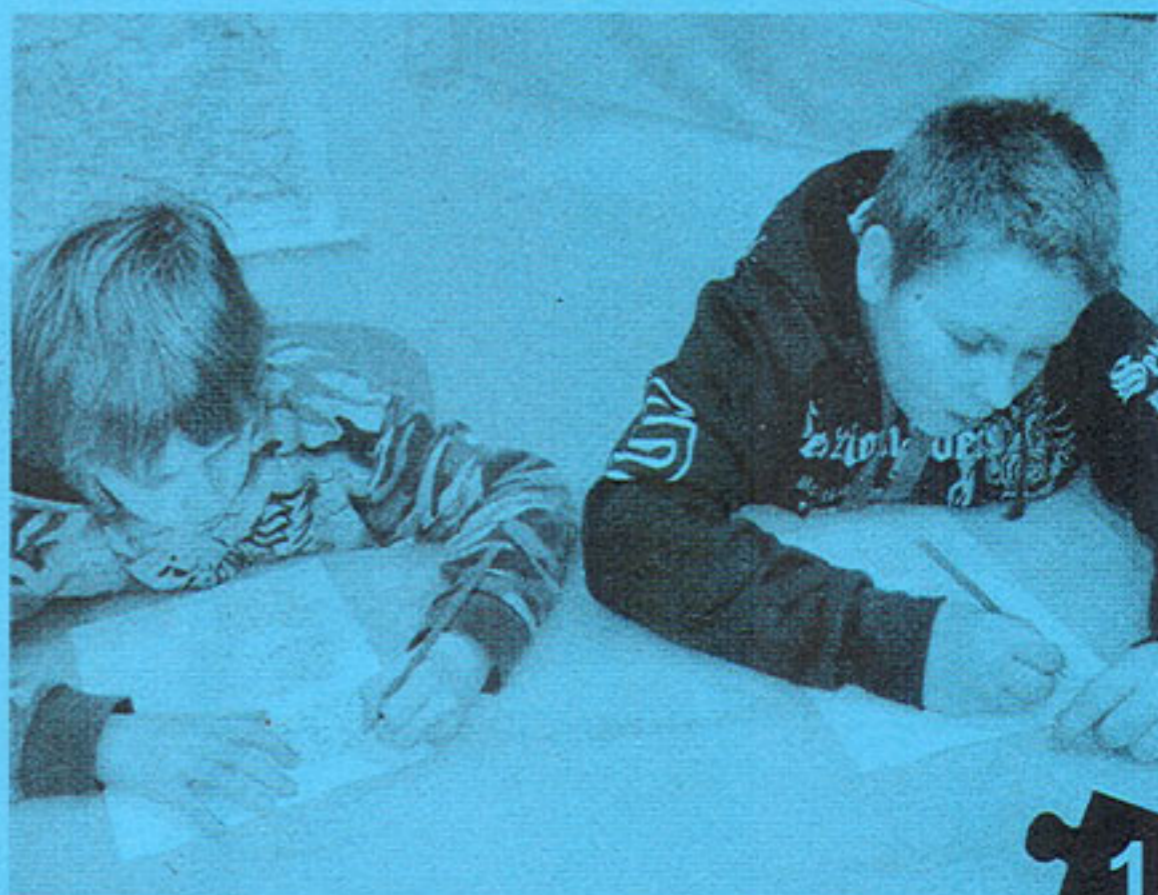

Školní soutěž v luštění sudoku

Ve čtvrtek 12. 1. 2012 se konala školní soutěž v luštění sudoku. Děti se měly pokusit vyluštit 3 sudoku. Časový limit byl 30 minut. Děvčata z deváté třídy (Kačka Dlouhá+Bára Mikezová) zvládla tato tři sudoku vyluštit za 13 a 16 minut, což považuji za velmi dobrý výkon. Filip Cesar za 4.B vyluštil 2 celá sudoku + 40 čísel doplnil správně. Vyhrál tímto výkonem kategorii čtvrtáků. V celkovém hodnocení mu patří skvělé 3. místo.

Vítězové: 3.tř. Andrea jeřábková, 4.tř. Filip Cesar, 5.tř. Veronika Kašpárková, 6.tř. Jakub Pejznoch, 7.tř. Vojta Šorm, 8.tř. Jakub Jína, 9.tř. Kateřina Dlouhá

p.u. Podrábská

Vánoční Kryštofovo Údolí

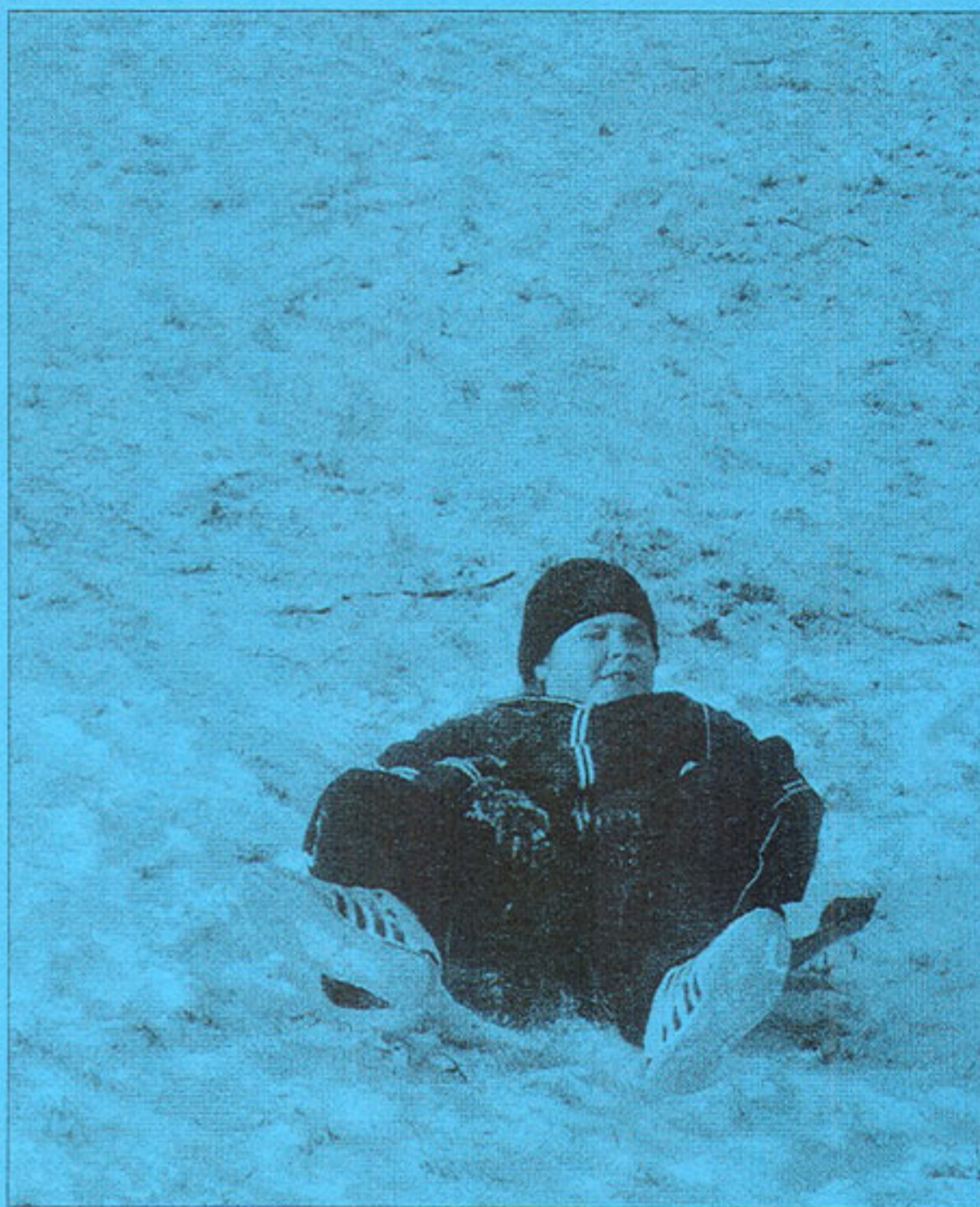
Tradicí speciálních tříd je putování do Kryštofova Údolí za betlémy a novoroční pochod. Zatímco pochod je ještě před námi, vesničku s roubenkami a unikátní sbírkou lidových betlémů jsme navštívili 20.12.2011. Do vesničky jezdíme vlakem a zpátky putujeme pěšky. Zatímco někteří žáci se těší a snaží se výlet si zpříjemnit, jiní naopak přemýšlí, jak se pochodu šikovně vyhnout. Líně a v pohodlí domova si letos výlet za betlémy naplánovala naše Nikola. V den naší cesty raději zůstala doma a do školy dorazila s omluvenkou o den později. Ve škole s hrůzou zjistila, že doma lenošila o den dříve a mezi nás přišla přesně v den výletu. My učitelé jsme velkorysí, dopravné jsme Nikole věnovali jako dárek se slovy: „ Jsme rádi, že nepřiđeš o krásný zážitek a prožiješ den společně s námi. Co naplat, i záškoláctví se musí umět napláňovat.“

Naopak Bohouš s Dominikem se na cestu připravili aktivně. S sebou si vzali pytle, a protože Kryštofovo Údolí bylo na rozdíl od Chrastavy zasněžené, kluci si užili první letošní jízdu na sněhu.

Pomalou jsme se prošli kolem kostelíku, fary a dřevěné zvonice po schodech dolů k můstku se sochou sv. Jana Nepomuckého, prohlédli jsme si Jirův betlém pod širým nebem a čekali na spuštění unikátního vesnického orloje. Cestou domů jsme v Andělské Hoře míjeli transbordér. Některé děti opět neodolaly a vyzkoušely si netradiční přesun na druhý břeh řeky. Transbordér je pro nás ještě stále atrakcí.

Do Chrastavy jsme dorazili kolem jedné hodiny. Všichni si zaslouží pochvalu. Výletu se zúčastnila většina žáků speciálních tříd a po celou dobu vládla pohoda.

D. Nováková

Malujeme české pohádky

Naše škola, budova v Revoluční ulici, pořádala v prosinci 2011 druhé kolo výtvarné soutěže „Malujeme české pohádky“. Děti prvních, druhých a speciálních tříd malovaly na velkou čtvrtku libovolnou technikou svoji oblíbenou pohádku. Makové panenky, víly Amálky, krtečkové, princezny, draci, Bajajové oživali pokaždé jinak ztvárněné dětskou představivostí. Je vždy obtížné mezi mnoha pracemi vybrat ty, podle našeho názoru, nejlepší.

Každá soutěž má své podmínky. My jsme požadovali, aby malíři naší soutěže byly pouze děti. Bohužel, výkresy, do kterých viditelně zasahovali dospělí, jsme museli vyřadit.

Vyhodnocení soutěže:

I. kategorie - 1. třídy

1. místo	KATKA TREFÁŠOVÁ	DRAK A PRINCEZNA
2. místo	BÁRA HNÍKOVÁ	VÍLA AMÁLKA
3. místo	FILIP KOUDELKA	PERNÍKOVÁ CHALOUPKA

II. kategorie - 2.

1. místo	MARKÉTA MALÁ	PEJSEK A KOČIČKA
2. místo	ELIŠKA ŘÍHOVÁ	MANKA
3. místo	JIRKA ČERVENÝ	PERNÍKOVÁ CHALOUPKA

III. kategorie - speciální třídy

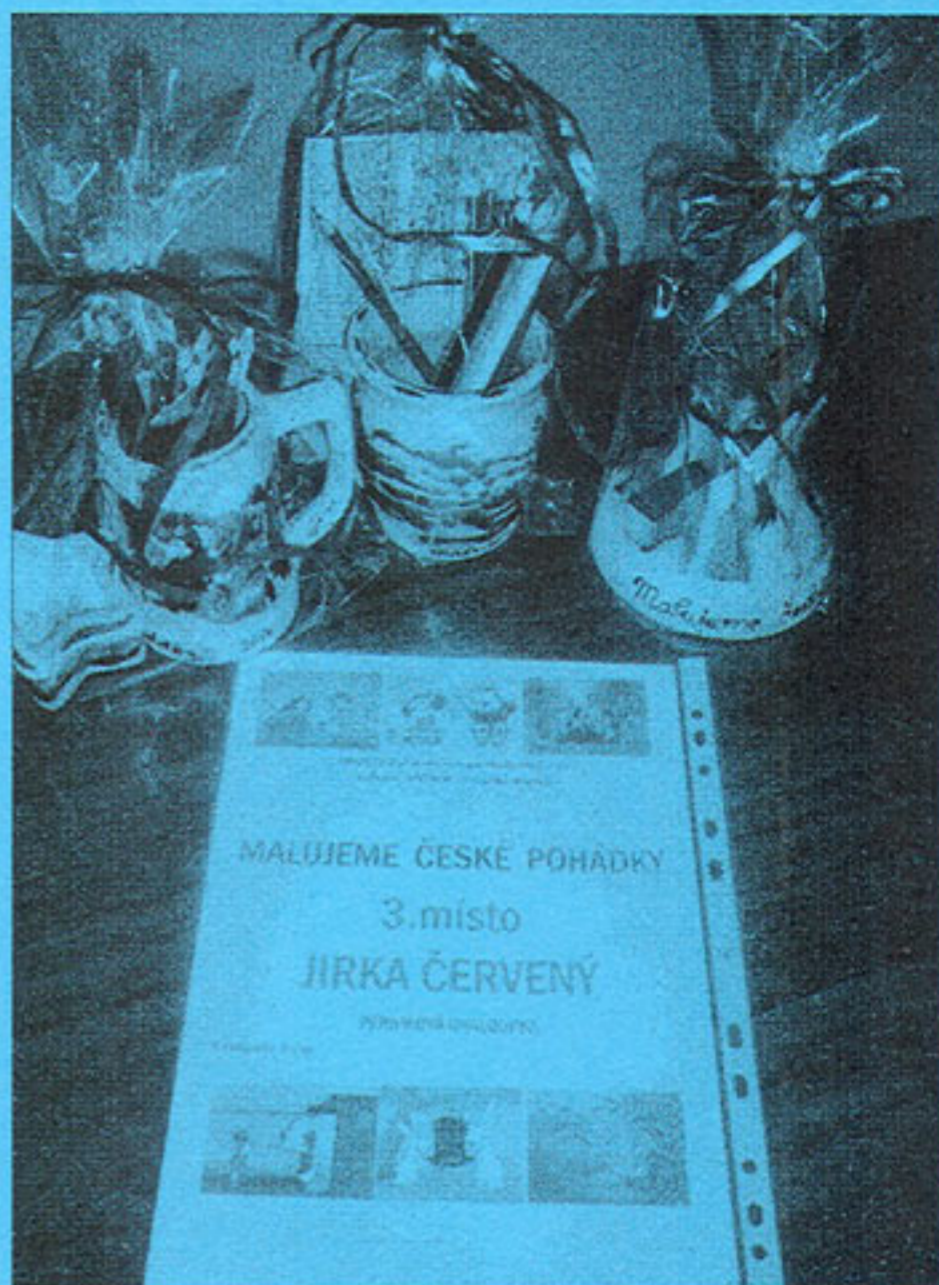
1. místo	DARINA HALUŠKOVÁ	ČERVÍK PEPIK
----------	------------------	--------------

Letos jsme udělili 2 ceny poroty.

První cenu poroty získala žákyně speciální třídy Aneta Oberreiterová za odvážně zvolenou techniku práce. Druhou cenu jsme udělili pětileté předškoláčce Báře Dědické, která přestože ještě není žákyní naší školy se soutěže chtěla zúčastnit a po svém bratřovi Lukášovi poslala výkres s maxipsem Fíkem. Za snahu a aktivitu byla odměněna diplomem a pastelkami.

Vaše výkresy budou opět vystaveny a už v lednu potěší budoucí prvňáčky při zápisu do 1. tříd.

D. Nováková

Cesta kolem světa za 3 hodiny

Dne 15.12 2011 jsme jeli do Oldřichova v Hájích do Ekocentra. Vlakem jsme jeli do Mnišku a odtamtud jsme šli pěšky do Střevlíka. Čekala nás tam paní, která nás provázela programem „Cesta kolem světa za 3 hodiny“.

Nejdříve jsme poznávali savanu, dozvěděla jsem se, co jsou to mimikry. Potom jsme byli v poušti, kde jsem zjistila, proč má fenek dlouhé uši. Pak jsme měli přestávku na jídlo a pití. Po přestávce jsme se vydali pod vodu. Spolužák David opravil paní lektorce prezentaci, protože na plátně nebyl plejtvák obrovský, ale jiný druh tohoto živočicha. Dále jsme byli v polární oblasti a nakonec v mírném pásu, kde jsme poslouchali zvuky našich lesních živočichů. Po skončení pořadu jsme se šli podívat na jejich farmu a viděli jsme koně, ovce, kozy a prase. Rozloučili jsme se a šli na vlak.

Mně se na výletě moc líbilo, protože jsme hráli zajímavé hry a dozvěděla jsem se hodně nových informací.

Ilona Bulířová 5.A

Z úst pana Dr. Františka Vydry

O našem rodném městě jsme slýchávali odmala. Mnohé jsme si zapamatovali, mnoho otázek vysloveno nebylo. Ptáte se proč? Snad také proto, že jsme se historií, významnými událostmi a osobnostmi města podrobněji ve 3. ročníku nezabývali.

Letos jsme si vše vynahradili. Navštívili jsme městské muzeum, kde na nás dýchla příjemná domácí atmosféra a vřelé přijetí. Z úst pana Františka Vydry jsme o Chrastavě slyšeli tolik zajímavostí! Doslova jsme hltali každé jeho slovo. Rázem se pro nás stal pohádkovým dědečkem, který dětem vypráví jednu pohádku, jednu informaci za druhou.

Víme, kdo naše město založil, proslavil, kde se kdysi těžily nerosty, kdy se podstatně změnil vzhled města a život jeho obyvatel, které historické památky jsou chloubou nás všech. Už víme proč. „Děkujeme, pane Vydro!“

žáci 4.B třídy

Za dveřmi je prase

Celý den jsem ležela na posteli a poslouchala, jak si venku hrají děti. Záviděla jsme jim, protože já byla slepá. Už nikdy nespátřím světlo. Už nikdy nespátřím barvy. Nespátřím své rodiče, ani svého bratra, který právě podřimuje ve své postýlce v obýváku. Já ležela a vzpomínala na ten krásný svět. Přemýšlela jsem, jestli je krásná modrá obloha bez mráčků a jestli do mého pokoje svítí slunce.

Z mého přemýšlení mě vytrhla neuvěřitelná rána za mými dveřmi. Zaposlouchala jsem se. Ozvala se další a další. Sedla jsem si a pomalu shodila nohy na zem. Popadla jsem slepeckou hůl a nejistými kroky zamířila ke dveřím. Další rána mě vylekala. Vypískla jsem a se strachem otevřela dveře. Ozvalo se hlasité zachrochtání a já upadla na zem. Podivné a smrduté zvíře se mi vyřítilo do pokoje a tou rychlostí do mě vrazilo. Prase, jak jsem teď už poznala, mi rejdlilo v koši se špinavým prádlem a blaženě si uprdlo. Vůbec jsem netušila, co tu ten pašík dělá. S námahou jsme se postavila a s rozklepanými koleny se rozešla do temna. Pomocí hůlky jsem našla postel a s hlasitým oddechnutím se posadila. Nyní jsem vetřelce zaslechla u psacího stolu.

Na schodech se ozval rámus a do pokoje vešel další nezvaný návštěvník - táta. Přešel k praseti a chytl ho pod krkem: Prase se svíjelo v bolestech a vřískalo. „Tati? Co tu to prase dělá?“ řekla jsem bez dechu a poslouchala, jak se táta snaží se dostat z pokoje. „Promiň, pořádám u bratra zabijačku a tenhle pašík bude za chvíli na grilu.“ „NE, to nemůžeš!“ I když jsem neviděla, cítila jsem ve vzduchu napětí. „Aco s ním mám teď dělat?“ zeptal se táta s obavami v očích. „Nechám si ho,“ odpověděla jsem a doufala, že konečně po těch letech nebudu sama.

(A. Šimonková VIII.A)

Za dveřmi je obluda!

Určitě se vám někdy v dětských letech stalo, že jste jen tak leželi v posteli a nemohli jste usnout. V tu chvíli se vám hlavou míhalo tisíce myšlenek. Mysleli jste na svou oblíbenou hračku, jestli leží pořádně přikrytá ve svém malém domečku, nebo jen tak na bezva den strávený na prolézačkách. Rozhlížíte se po pokoji, nic se neděje, nic se nehýbá. Všechno usnulo. Když tu náhle se něco mihlo kolem dveří. Přitáhnete si deku až pod bradu a hledáte svého oblíbeného plyšového medvídka. Asi se vám to jen zdálo, ale v mysli se usadila jiskřička pochybností.

Rychlostí blesku vyskočíte z postele aběžíte k vypínači, abyste rozsvítili. Zář oslní celý dětský pokoj. Hračky si ospale protírají oči a dívají se na vás nechápavými pohledy. Prohlédnete každý kout. Kouknete se za skříň, pod postel a do všech šuplíků a malinkatého psacího stolu. Hračky jsou našťvané. Jen bezradně pokrčíte rameny a po špičkách jdete zpátky k vypínači. Rozhostila se tma. Začínáte mít velký strach. Zavřete pevně oči a snažíte se usnout. Zdá se, že uplynuly hodiny, ba dokonce dny, ale ve skutečnosti to bylo jen pár minut. Postupem času jste se zlých příšer a monster přestali bát. Vyrostli jste. Začali jste studovat a spánek se pro vás stal vysvobozením, ne největším nepřítelem. Nebáli jste se přimhouřit oči, naopak jste velice rádi a často upadali do říše spánku. Do říše odpočinku.

Asi se dnes trochu podívíte, když vedle vás ráno spí sladkým spánkem váš pětiletý syn, kterého, jak si jistě dobře vzpomínáte, jste dávali spát do jeho vlastního pokoje. Po pár měsících vás ani nepřekvapí půlnoční bušení na dveře, kdy se vás pisklavý hlásek snaží přesvědčit slovy: „Mami, za dveřmi je obluda!“ Nebyli jste také takoví?

(A. Šaržíková IX.A)

Za dveřmi je svět

Nečekala bych tak lehký dopad na zem. Zpočátku se všechno zdálo tak primitivní, jednoduché, nebyl žádný důvod mít obavy. Neměla jsem ani malou pochybnost kdesi ve své mysli, že bych to měla třeba vzdát, skoncovat s tím, ba dokonce předvést ukázkovou hysterickou scénu, jen aby mě vrátili zpátky na zem. Věděla jsme, že tohle bude jeden z mých nejfantastičtějších zážitků, na které budu později vzpomínat s úsměvem na tváři. Avšak přede dveřmi ve mně jaksí zamrazilo. Strnula jsem hrůzou, když jsem poslouchala poslední pokyny. „Nepanikař, to zvládneš,“ v duchu jsem své roztřeštěné já uklidňovala. A je to tady. Dveře se otevřely dokořán. Moji tvář uhodil silný závan větru. Ba ne větru, snad dokonce vichru! Ale přesto mě to neodradilo. Nastražila jsem uši a čekala, kdy ... „Skoč,“ ozvalo se v prostoru kolem mě a já opustila kabinu pro pasažéry. „Wow, to je nádhera,“ pomyslela jsem si, když jsem hleděla na krajinu pode mnou. Ty lesy, pole... Viděla jsem vše z ptačí perspektivy. Jen pouhopouhé obří čtverce v různých odstínech hnědé barvy. Různé tvary lesů, tamhle dálnice dlouhá snad několik desítek kilometrů. Svět byl z mého pohledu, pohledu, který se naskytne jen odvážným, tak malý. Ale krásu v něm nešlo popřít ani popsat. Mé nohy se dotkly země. Po úžasných několika minutách jsem se ocitla zpátky na pevnině. Teď už můžu s klidem říct, že stojím nohama pevně na zemi.

(K. Dlouhá IX.A)